

dag, maar zoeven was er uit het ziekenhuis, waar de vriendin lag, een telefonisch bericht gekomen, dat zij op haar uiterste was, en daarom wilde Piroska het bezoek, dat wel het laatste zou zijn, niet langer uitstellen.

„Zal ik meegaan?” vroeg Kovacz.

„Toch niet, Vader.”

„Laat Vader meegaan!” meende Elizabeth; „men kan 't nooit weten.”

„En dan is u alleen, Moeder — neen, dat mag niet. Julius zal mij wel tegenkomen; dat heb ik met hem afgesproken, en den hond zal ik meenemen — kom, Bundi!”

Vroolijk blafte de hond, en van ongeduld sprong hij reeds tegen de voordeur op.

Het was donker en mistig weer. 't Was elken dag mist, nevel, regen, en slechts zelden werd de zon gezien.

Zij sloot de deur achter zich, en er kwam een gevoel van eenzaamheid over haar. Er stonden rechts drie kleine villa's op een rij, welker vroolijk licht vroeger in den tuin en op den weg viel. Ze waren nu verlaten; de bewoners voelden er zich niet veilig meer, en hadden elders hun tent opgeslagen. Er klonk een salvo van gewerschoten ver weg, tusschen de heuvelen; de echo antwoordde, en toen was het weer stil.

De struiken langs den weg waren druipnat van den mist, en nu en dan viel een druppel neer; het was, alsof die struiken weenden. De eenzaamheid kreeg iets benauwends voor haar, en zij verhaastte haar tred.

Daar ging iemand voor haar heen; de hond begon te grommen.

„Koest, Bundi!” zeide ze.

Met een floot een verraderlijke kogel uit het bosch ter linkerhand, en de gestalte voor haar bleef staan.

Het was een officier; zij zag het aan den grooten, wijden mantel, dien hij had omgeslagen. Het bleek gelaat zat diep in den kraag; het was een lijdend, verouderd gelaat.

„Die kogel was voor mij bestemd,” zeide hij, „maar

mijn tijd is blijkbaar nog niet gekomen, al zou ik er niet rouwig om zijn geweest, indien de kogel dit hart had doorboord.”

Het sneed Piroska door de ziel, toen ze de wanhopige berusting van die stem hoorde; het wekte haar medelijden.

„U gelooft nog aan een beteren tijd,” zeide hij; „ik zie het aan den rooden strik op uw borst.”

Het benauwende gevoel van eenzaamheid was nu geheel verdwenen bij het meisje. Spreekt het medelijden, dan spreekt de gemeenschap, en zij voelde zich geroepen, dezen wanhopigen man, dezen schipbreukeling op den vloed der revolutie, te troosten.

„Mijn vader zegt, dat dit de overgang is, en dat er dan altoos slachtoffers vallen. Maar is de overgang in het gereede gekomen, dan zal de Regeering in de eerste plaats er aan denken, de slachtoffers te helpen.”

Met een droeven glimlach keek de lijder haar aan.

„Een illusie,” klaagde hij; „ach, 't is een illusie, en er zal voor mijn Hongaarsch volk na den korten, onrustigen droom van geluk een schrikkelijk ontwaken komen.”

Er kwam een windvlaag van de vlakte. De struiken ruischten, en de druppels vielen neer; de struiken weenden . . .

Maar Piroska lachte. Zij lachte, om den ongelukkige moed in te spreken, en sprak met geestdrift over de revolutie, die geen bloed had gekost.

„En Tisza dan, dame?”

Dat was het teere, pijnlijke punt.

„Het was een ongeluk, kapitein.”

„Een moord, een afschuwelijke moord — de revolutie is met een moord begonnen.”

Zij wist niet, wat er op te antwoorden. Nu zou Julius er bij te pas moeten komen; die zou dezen beklagenswaardigen man al het heil, dat in de revolutie besloten lag, in heldere kleuren kunnen teekenen. Dan zou hij weer moed scheppen, en om de gouden toekomst het droeve heden vergeten.

(Wordt vervolgd)

HERLEVING

Uit duizend stralenbundels vlamt het licht
der uchtendzon aan verre hemeltransen
en overgiet de wereld met haar glansen,
waarvoor de duist're nachteschaduw zicht,

en door dien wondervollen gloed belicht,
ontwaakt het leven weer tot dartelen en dansen:
natuur vlecht Lente groene vreugdekransen,
terwijl ze jub'lend 't lied naar boven richt.

Het is het heug'lijk hoog herlevingsfeest
van 't frissche, jonge, nieuw ontwaakte leven,
dat eindloos lang in doodsschâuw is geweest,
in kou en kommer lag te rillen en te beven,
den winter lang, te sterven heeft gevreesd,
dat, na den dood, weer 't leven heeft herkreten.

Lentemaand

H. W. AALDERS

